

paa den Maade har været med til at praktisere overfor Omegnens Beboere. Man hører ellers jævnlig Udtalelser fra Venstres Side om, at ude paa Landet viser man langt større Omhu overfor de trængende end i Byerne, man hjælper dem dér paa mange Maader, som man ikke kender til i Byerne. Her har vi, efter min Mening, et Omraade, hvor Landkommunerne kunde vise deres særlige Interesse overfor Smaaakaarsfolk nemlig ved at hjælpe dem til at faa det fornødne Flæsk, saa at de ikke behøvede at være henviste til at gaa til Købstæderne og købe af det Flæsk, som Købstæderne har ladet nedsalte, og som var særlig beregnet for Kommunens Beboere. Det vilde være en smuk Opgave for Sogneraadene at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, saaledes at de hjalp Smaaakaarsfolk til at faa det fornødne Flæsk til en overkommelig Pris.

Men ikke alene paa dette Omraade kan der være Anledning for Købstadkommunerne til at anke over den Maade, hvorpaa Kommunernes Medvirkning til Dyrtidslovens Praktisering kræves. Ved Flæskeordningen er det saaledes, at de offentlige kommunale Slagtehusse ikke længere maa slagte Svin; det er overladt til de eksportberettigede Slagterier; og derved har de offentlige Slagtehusse i Købstæderne lidt et ikke ringe Tab. Nu ser jeg i Lovforslaget, at der — i Overensstemmelse med Kornlovens Bud — skal ydes Andelssvineslagterierne Tilskud i Anledning af det Driftstab, de har haft, men det vilde ikke være urimeligt, om de offentlige Slagtehusse i Købstæderne fik et lignende Tilskud i Anledning af det Driftstab, de har haft, fordi de er blevet afskaaret fra at udøve den Virksomhed, som nu skal udøves af Andelsslagterierne.

Der er endnu et Forhold, jeg vil pege paa. De eksportberettigede Svineslagterier, som i de fleste Tilfælde jo er Andelsslagterier, har gennem deres Eneret til Nødslagting faaet en stor Indflydelse med Hensyn til Flæskfordelingen i Købstæderne, og jeg ved i hvert Fald et Sted, hvor dette Forhold har givet Anledning til Klage. Disse Slagterier har deres egne Udsalg i Byerne, og der klages nu over, at de først drager Omsorg for at forsyne disse Udsalg; der i Parentes bemærket ikke svarer Skat til Byen, medens Slagtere og Viktualiehandlere, som dog er skatteydende Borgere i vedkommende By, har haft Forsyningssvanskeligheder og er blevet senere og mindre heldigt betjent. Jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold. Jeg ved ikke,

i hvor høj Grad disse Klager er berettigede, men det bør nærmere undersøges, thi det er rimeligt, at der bliver taget saadanne Hensyn, at ikke nogle Forretninger bliver forfordelt paa den Maade, som det hævdes i de fremkomne Klager.

I øvrigt vil jeg henstille, at den Ordning, som nu skal gennemføres med Hensyn til Oksekødet, bliver praktiseret paa en saadan Maade, at der ikke bliver lagt yderligere Arbejde og forøgede Udgifter paa Købstadkommunerne, men at der maa blive taget Hensyn til disse Interesser. Jeg har da ogsaa faaet den Opfattelse, at hele Ordningen her i høj Grad skal forestaaes af de offentlige Slagtehusse, som jo slet ikke har haft noget med Flæskeordningen at gøre.

I Forbigaaende vil jeg endnu nævne et andet Spørgsmaal, som vedrører Købstadkommunernes Interesser, og som der nok kunde være Anledning til at faa ordnet paa en anden og bedre Maade; det er Mælkeforsyningen. I mange Købstæder er det overordentlig vanskeligt at faa den fornødne Mælk; og dertil kommer, at Prisstigningen har været saa hurtig og saa stærk, at man ikke har kunnet indse Nødvendigheden deraf. Ifølge Mælkeloven har Købstadkommunerne Pligt til at drage Omsorg for, at Købstæderne forsynes med den fornødne Mælk, og i et ministerielt Cirkulære af 22. December 1917 udtales det, at Prisen skal approberes af den lokale Prisreguleringskommission, eventuelt af den overordentlige Kommission af 8. August 1914. Herefter skulde man mene, at Mejerierne skal respektere den overordentlige Kommissions Afgørelser. I en By, hvor man var utilfreds med den Pris, som Andelsmejeriet tog for Mælken, henvendte man sig til den lokale Prisreguleringskommission, som ogsaa mente, at Prisen var for høj, men Mejeriet vilde ikke bøje sig, og Sagen blev da indanket for den overordentlige Kommission. Ogsaa den overordentlige Kommission fandt Prisen for høj og erklærede en ringere Pris for passende, men ikke desto mindre svarede Mejeriet, at hvis man ikke vilde betale den Pris, det forlangte, standsede det Mælkesalget, saa kunde Byen selv om, hvor den vilde faa Mælk fra. Det er ganske utilladeligt, at Mejerierne til Trods for, at der i et ministerielt Cirkulære er fastsat en Overinstans til Afgørelse af disse Sager, ganske ignorerer den overordentlige Kommissions Afgørelser, og jeg henstiller derfor, at ogsaa dette Spørgsmaal om Mælkeforsyningen maa blive gjort til Genstand for Undersøgelse, saaledes at man kan faa en bedre Ordning paa dette Omraade.